

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a Mgr. Halky Hovorkové v exekuční věci

oprávněného: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, Nové Město, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti
povinnému: **J. N.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Němcem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha 2

o exekuci pro 72 207 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na zastavení exekuce,

k odvolání oprávněného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 16. 8. 2021, č. j. 34 EXE 62/2018-153,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Oprávněný je povinen zaplatit povinnému na náhradě nákladů odvolacího řízení 5 590,20 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Petra Němce.

Odůvodnění:

1. Obvodní soud pro Prahu 6 (dále jen „soud prvního stupně“) pověřením ze dne 18.1.2018, č.j. 34 EXE 62/2018-14, pověřil JUDr. Lukáše Jíchu, soudního exekutora Exekutorského úřadu Přerov, vedením exekuce podle vykonatelného rozhodčího nálezu rozhodce Mgr. Radka Lubiny ze dne 15.9.2017, č. j. 104 Rozh 3803/2017-8, k vymožení peněžité pohledávky ve výši 72 207 Kč spolu s 8,05% ročním úrokem z prodlení od 23.6.2017 do zaplacení, nákladů předcházejícího řízení ve výši 11 654,40 Kč a nákladů exekuce a nákladů oprávněného, které budou v průběhu řízení stanoveny.
2. Podáním ze dne 7.2.2020 a téhož dne doručeným pověřenému soudnímu exekutorovi (doplněným podáním z 2.3.2020) povinný navrhl odklad a současně zastavení exekuce z důvodu nezpůsobilého exekučního titulu. Protože oprávněný ve svém vyjádření datovaném 10.3.2020 sdělil, že s tímto návrhem nesouhlasí, soudní exekutor - poté, co usnesením z 12.2.2020, č.j. 203 Ex 00222/18-54, které nabylo právní moci dne 18.2.2020, provedení exekuce podle § 266 o. s. ř. odložil do právní moci rozhodnutí o návrhu povinného na zastavení exekuce- návrhu na zastavení exekuce nevyhověl a dne 3.4.2020 jej společně s exekučním spisem postoupil k rozhodnutí exekučnímu soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

3. Napadeným usnesením soud prvního stupně exekuci zastavil (výrok I.) a oprávněnému uložil povinnost zaplatit do tří dnů od právní moci usnesení jednak soudnímu exekutorovi JUDr. Lukáši Jíchovi náklady exekuce ve výši 2 541 Kč (výrok II.) a dále povinnému k rukám jeho zástupce náklady řízení ve výši 16 770,60 Kč (výrok III.).
4. Na základě skutečností zjištěných provedeným dokazováním vzal za prokázáno, že v rozhodčím řízení sp. zn. 104 Rozh 3803/2017 bylo rozhodnuto o nároku žalobce (oprávněného) na zaplacení částky 72 207 Kč s příslušenstvím z titulu smlouvy o zápůjčce č. 9200090115 uzavřené mezi účastníky dne 1.11.2016. Rozhodčí nález ze dne 15.9.2017 je opatřen doložkou právní moci dnem 6.10.2017 a vykonatelnosti dnem 10.10.2017. Rozhodce Mgr. Lubina svou pravomoc odůvodnil tak, že „pravomoc rozhodce rozhodovat tento spor je dána dle § 2 a násl. zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů a dále dle rozhodčí smlouvy ze dne 1.11.2016 sjednané mezi stranami.“ Vydání rozhodčího nálezu předcházelo uzavření zmíněné smlouvy o zápůjčce (dále jen „Smlouva“), na podkladě které byla vydlužiteli (povinnému) poskytnuta investiční zápůjčka (viz účel zápůjčky) ve výši 30 000 Kč, výše sjednaného úroku za poskytnutí zápůjčky byla stanovena částkou 24 876 Kč, celková částka splácená vydlužitelem po poskytnutí zápůjčky činila 54 876 Kč, výše splátek zápůjčky a úroku za poskytnutí zápůjčky činila 4 573 Kč po dobu 12ti měsíců ke každému 25.dni kalendářního měsíce (viz oddíl I. Smlouvy), přičemž si strany dále sjednaly, že zápůjčka je poskytována pro podnikatelské účely (viz bod 1.6 Smlouvy). Vydlužiteli bylo zasláno (na adresu sjednanou ve Smlouvě) oznámení o schválení půjčky včetně splátkového kalendáře, zápůjčka byla vyplacena na účet uvedený ve Smlouvě den následující, tj. 2.11.2016, a to z titulu uzavřené smlouvy. Pro případ prodlení s úhradou splátky nebo její části byly sjednány sankce tak (bod 6. Smlouvy), že v případě prodlení s úhradou splátky nebo její části o více než 15 dnů po termínu splatnosti vzniká povinnost vydlužitele zaplatit zapůjčitelu smluvní pokutu ve výši 8 % z výše dlužné splátky, a dále 30 dnů po termínu splatnosti vzniká povinnost vydlužitele zaplatit zapůjčitelu nad rámec smluvní pokuty uvedené v předchozím bodě smluvní pokutu ve výši 13 % z výše dlužné splátky, tyto smluvní pokuty jsou splatné do 10ti dnů ode dne vzniku práva zapůjčitele na zaplacení této pokuty, v případě, že nebudou uhrazeny dvě splátky řádně a včas, nebo v případě, že je vydlužitel v prodlení s úhradou splátky nebo její části déle než 30 dnů, je zapůjčitel oprávněn odeprít plnění veškerých svých závazků (povinností) ze Smlouvy, automaticky dojde k zesplatnění zápůjčky (stávají se okamžitě splatnými veškeré splátky zápůjčky až do konce sjednaného splátkového kalendáře, tj. jak jistina zápůjčky, tak běžný úrok ze zápůjčky zahrnutý do těchto splátek). V případě, že dojde k zesplatnění zápůjčky, jistina i běžný úrok ze zápůjčky se stávají součástí nové jistiny zápůjčky a tuto novou jistinu je vydlužitel povinen zaplatit den po dni, kdy k zesplatnění došlo. V případě prodlení vydlužitele s úhradou této nové jistiny je zapůjčitel oprávněn požadovat úrok z prodlení v zákonem stanovené výši. V případě, že vydlužitel neuhradí tuto novou jistinu ani ve lhůtě 5ti dnů ode dne zesplatnění zápůjčky, je vydlužitel povinen zaplatit zapůjčitelu nad rámec smluvní pokuty uvedené shora další jednorázovou smluvní pokutu ve výši 50% z celkové výše všech sjednaných splátek, tedy částku 27 438 Kč (bod 6.5. Smlouvy), která je splatná do 10ti dnů od vzniku práva na tuto smluvní pokutu. V bodě 12.2 Smlouvy si účastníci ohledně doručování sjednali, že písemnosti zapůjčitel doručí vydlužiteli osobně nebo na adresu uvedenou vydlužitelem v záhlaví smlouvy, resp. vydlužitelem oznámenou kontaktní adresu; změnu adresy pro doručování je vydlužitel povinen oznámit písemně zapůjčitelu. Účastníci rovněž dne 1.11.2016 uzavřeli samostatnou rozhodčí smlouvu, ve které si sjednali, že veškeré spory o nároky, které přímo nebo odvozeně vzniknou ze Smlouvy, budou rozhodnuty v rozhodčím řízení, a to kterýmkoliv z dohodnutých rozhodců v bodě 3.3. rozhodčí smlouvy, kterému žalobce doručí žalobu. Povinný byl ve Smlouvě označen svým IČ, adresou místa podnikání (shodná jako adresa trvalého bydliště i adresa kontaktní). Povinný spontánně v rámci účastnické výpovědi vypověděl, že potřeboval peníze na náradí, tj. na nákup materiálu, nikoliv

pro osobní potřebu a při uzavírání smlouvy předložil živnostenský list. Charakter smlouvy nerozlišoval, a to, že smlouvu uzavřel jako podnikatel, si neuvědomoval. Při uzavírání smlouvy uvedl, že finanční prostředky potřebuje na náradí jako opravář, protože zamýšlel podnikat (jako „hodinový manžel“). Tomuto účelu pak ostatně odpovídá i oddíl I. Smlouvy - bod G, a to účel Smlouvy investiční zápůjčka, či oddíl II., bod 1.6 Smlouvy, že zápůjčka je poskytována pro podnikatelské účely vydlužitele. V rámci účastnické výpovědi povinný rovněž uvedl, že si obsah smlouvy nejspíše nepřčetl. Jeho příjmy byly tehdy nepravidelné (18-20 tis. Kč), po úhradě výdajů mu zbývaly 2-3 tis. Kč na živobytí. Dále vyšel soud prvního stupně z toho, že z úřední činnosti je mu v kontextu s tímto známo (viz obsah exekučního řízení sp. zn. 34 EXE 2936/2017), že povinný měl u téhož nebankovního subjektu uzavřenu ještě i dřívější smlouvu o revolvingovém úvěru ze dne 5.8.2016, na základě níž byl povinnému poskytnut spotřebitelský úvěr ve výši 50 000 Kč, v rámci jejího sjednávání povinný předložil za účelem prověření úvěruschopnosti kopii občanského průkazu, pracovní smlouvu včetně tří výplatních pásek a výpis z účtu. K první smlouvě povinný vypověděl (*viz obsah připojeného exekučního spisu sp. zn. 34 EXE 2936/2017 a tam provedená účastnická výpověď povinného před exekučním soudem*), že v době uzavření předcházející smlouvy o revolvingovém úvěru měl stabilní zaměstnání, první úvěr žádal na pořízení vozidla, že první smlouvu splácel (4 165 Kč měsíčně), taktó uhradil na předchozí smlouvu o revolvingovém úvěru pět po sobě jdoucích splátek za období září 2016 - leden 2017, tzn. v době uzavření nyní posuzované Smlouvy (ze dne 1.11.2016) ze svého příjmu cca 20 000 Kč splácel na první smlouvu (spotřebitelskou) částku 4 165 Kč, přičemž přestal splácet první smlouvu proto, že odešel do soukromého sektoru a první tři-čtyři měsíce měl velmi špatnou finanční situaci, podniká dosud. Pracovní poměr ukončil zhruba v prosinci 2016 a od té doby pracuje jako opravář, potřeboval další finance na nákup materiálu a nezbylo mu tak na úhradu splátek.

5. Na podkladě takto zjištěného skutkového stavu soud prvního stupně dovodil, že nyní posuzovaná Smlouva má charakter smlouvy podnikatelské, poněvadž povinný vystupoval při jejím uzavření jako fyzická osoba-podnikatel, čemuž odpovídá i předložený mu odlišný typ smlouvy o zápůjčce, na jejíž první straně bylo při identifikaci vydlužitele uvedeno jeho místo podnikání a identifikační číslo, čímž se Smlouva odlišovala od první povinným uzavřené smlouvy o revolvingovém spotřebitelském úvěru, v níž vystupoval v pozici spotřebitele. Povinný žádal o zápůjčku v souvislosti se svým, byť počínajícím podnikáním, a to na nákup materiálu, tj. v rámci své podnikatelské činnosti a nikoliv pro svou osobní potřebu; tomu proto odpovídá i sjednaný účel Smlouvy - investiční zápůjčka i ustanovení bodu 1.6 Smlouvy, že zápůjčka je poskytována pro podnikatelské účely. Určující je podstata společenského vztahu, ve kterém strany při uzavírání Smlouvy vystupovaly (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 29 Odo 383/2011, 33 Cdo 3376/2011, 23 Cdo 1129/2008, 33 Odo 341/2004, nálezný Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 140/99). Ač tedy povinný nevystupoval při uzavírání Smlouvy v pozici spotřebitele (strany ve Smlouvě výslovně vyloučily aplikaci § 1799 a § 1800 o. z.), dospěl soud prvního stupně při posuzování toho, zda postavení povinného při uzavírání Smlouvy bylo zásadně rovnocenné s postavením oprávněného s poukazem na § 433 o. z. k závěru, že povinný byl jednoznačně v postavení slabší strany a proto je nezbytné vztáhnout i na něho právní instituty ochrany, které zákon takové slabší straně poskytuje. V kontextu s tím pak posuzoval námitku povinného, že výše sjednaného úroku za poskytnutí zápůjčky v částce 24 876 Kč při poskytnuté zápůjčce ve výši 30 000 Kč odporuje dobrým mravům, je přemrštěná a proto Smlouva naplnila parametry zjevné nespravedlnosti. Z kalkulačky dostupné na „<http://www.finance.cz/uvery-pujcky/kalkulačky-a-aplikace/splatkovy-kalkulator>“ zjistil, že sjednaný úrok zápůjčky poskytnuté povinnému činil v nominální výši 129,39 % ročně a uzavřel, že takový nárok nelze považovat za přiměřený a takováto sazba úroků podstatně přesahuje obvyklou úrokovou sazbu u úvěrů poskytovaných bankami pro daný typ zápůjček (průměrná úroková sazba u úvěrů pro fyzické a podnikající osoby činila v roce 2016 zhruba 3,7 % ročně). V uvedeném případě tak sjednaná úroková sazba převyšuje běžnou úrokovou sazbu nejméně 30x. V dané věci se pak půjčená částka

navýšila o 82,92 %, což zjevně odporuje dobrým mravům a i tato skutečnost zakládá neplatnost smlouvy (bez ohledu na její charakter). V kontextu s tím se pak jeví smlouva o zápůjčce neplatnou s poukazem na § 547 a § 580 o. z., naplňuje kritéria zjevné nespravedlnosti, neplatnou je pak na tuto smlouvu navázaná rozhodčí smlouva, ač určení rozhodce v ní netrpí ústavněprávním deficitem, neboť smlouva o zápůjčce a smlouva rozhodčí tvořily jeden konstrukt a smlouva rozhodčí by bez smlouvy hlavní postrádala své opodstatnění. Nemravnost přiznaného plnění shledal soud prvního stupně dále i ve skutečnosti, že povinný byl rozhodčím nálezem zavázán uhradit nejen zbývající splátky ve výši 41 157 Kč podle splátkového kalendáře, ale také 50 % smluvní pokutu ve výši 27 438 Kč, která byla postupně vypočtena z dlužné částky 54 876 Kč, nikoli tedy z částky fakticky povinným nesplacené ve výši 41 157 Kč nebo z jistiny ponížené o splátky, tedy vypočtené bez ohledu na jeho částečné plnění (ve výši 13 719 Kč), jak plyne z karty klienta. Takto sjednaná smluvní pokuta se nejvíce jeví jako sankce za opožděnou úhradu dluhu, ale jako snaha o zisk co největšího majetkového prospěchu, bez ohledu na již uskutečněné plnění povinným. Oprávněnému tak byla přiznána nemravná smluvní pokuta za nezaplacení nejen dlužných splátek jistiny, ale zejména i z „úroku za poskytnutí zápůjčky“. Uložení povinnosti uhradit nemravnou smluvní pokutu a nemravný úrok ve výši, která více jak 100 % přesahuje oprávněným poskytnuté finanční prostředky (poskytnuto 30 000 Kč), činí rozhodčí nález z hlediska dobrých mravů nezpůsobilým, což pak má za následek nedostatek pravomoci rozhodce a to činí exekuční titul nezpůsobilým pro vedení exekuce a je tak dán důvod pro její zastavení podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Důvodnou shledal i námitku povinného, že nerozhodoval rozhodce Mgr. Lubina, nýbrž Rozhodčí společnost Pardubice, což samo o sobě vede rovněž k závěru, že je namístě exekuci podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. zastavit, když uzavřel, že rozhodčí řízení neproběhlo zcela výlučně před rozhodcem Mgr. Lubinou, ten byl ve smluvním vztahu k Rozhodčí společnosti Pardubice a ta byla zase ve smluvním vztahu s oprávněným. Rozhodce Mgr. Lubina si nenajímá RSP k zajištění administrativy spojené s rozhodčím řízením, ale RSP si naopak najímala rozhodce k zajištění své činnosti. Nelze proto vyloučit, že rozhodčí nález byl vydán RSP jako zastřeným stálým rozhodčím soudem (viz např. usnesení Městského soudu v Praze č. j. 13 Co 194/2019-181), aniž by se rozhodce Mgr. Lubina na rozhodovacím procesu jakkoliv podílel, kromě formálně na rozhodčím nálezů připojeného podpisu. Konstatoval, že soudní praxe dovodila, že netransparentní určení osoby rozhodce způsobuje nejen neplatnost rozhodčí doložky/smlouvy, ale rozhodce je v případě neplatné rozhodčí doložky/smlouvy i nepřislušným orgánem k projednání sporu. K jeho rozhodnutí se nepřihlíží (je nulitní, jde o paakt). K neplatnosti rozhodčí doložky/smlouvy lze přihlídnout i později v rámci řízení o zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. Z důvodu nezpůsobilosti rozhodčího nálezů jako řádného exekučního titulu proto exekuci zastavil, když ostatním námitkám povinného (jeho postavení jako spotřebitele, absence přezkumu úvěruschopnosti, nevykonatelnost titulu pro absenci doručení), ohledně nichž pro stručnost odkázal na usnesení č. j. 34 EXE 2936/2017-292 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze č. j. 91 Co 238/2020-321 a obraně oprávněného nepřisvědčil.

6. O nákladech exekuce a o nákladech povinného rozhodl podle § 89 věty první ex. ř., když procesní zavinění na zastavení exekuce shledal na straně oprávněného. Náklady exekuce oprávněného sestávající z nákladů právního zastoupení vyčísлил podle vyhl. č. 177/1996 Sb. a náklady soudního exekutora pak určil podle vyhl. č. 330/2001 Sb. pod bodem 18. odůvodnění svého rozhodnutí.
7. Proti tomuto usnesení podal oprávněný včas odvolání a namítal, že spočívá převážně na nesprávném právním posouzení věci. Ohledně rozporu s dobrými mravy uvedl, že zde nejde o spotřebitelský vztah, ale o vztah mezi dvěma podnikateli a poukázal v této souvislosti na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 13.12.2018, č. j. 101 VSPH 803/2018-58, z něhož obsáhle citoval. Dále uvedl, že jednotlivá ujednání smlouvy o zápůjčce uzavřené mezi oprávněným, jakožto zapůjčitelem a povinným, jakožto vydlužitelem, tvořila jeden celek a byla povinnému při podpisu smlouvy předložena; povinný tak měl před uzavřením smlouvy o zápůjčce

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

dostatek časového prostoru k tomu, aby se s obsahem smlouvy a se smluvními ujednáními seznámil, což také stvrdil svým podpisem pod příslušnou smlouvu. K tomu poznamenal, že vstupují-li smluvní strany na základě své pravé a svobodné vůle do smluvního vztahu, je jim v mezích právního řádu ponecháno na vůli svobodně si smlouvu ujednat a určit její obsah (§ 1725 o. z.). Dohodly-li se smluvní strany na poskytnutí zápůjčky za určitých podmínek, je obecně nezbytné vycházet z premisy, že tak učinily po pečlivém zvážení všech důsledků z toho plynoucích; opačný závěr by totiž byl v přímém rozporu se zásadou pacta sunt servanda [§ 3 odst. 2 písm. d) o. z.] a taktéž předpokladem opatrnosti v právním styku (§ 4 odst. 1 o. z.). Je tak možné přihlídnout k závěru Ústavního soudu, podle kterého „ten, do se staví k uplatňování svých práv s neomluvitelnou lhostejností, nemůže s úspěchem požadovat ochranu těchto svých práv (viz stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl.ÚS-st. 20/05). Vyjádřil své přesvědčení, že předmetná smlouva, a to včetně stanovené výše smluvního úroku a výše smluvních pokut, je v celém rozsahu platná a strany v celém svém rozsahu zavazuje, když byla takto smluvními stranami uzavřena. Rozhodčí nálezy byly vydány jmenovitě určeným rozhodcem v rozhodčí smlouvě, který vydaný rozhodčí nálezy vypracovával a vyhotovoval, kde byl vždy součástí rozhodčího nálezů podpis rozhodce. Tvzení povinného, že ve věci rozhodovala fakticky rozhodčí společnost jako zastřený stálý rozhodčí soud, jsou podle jeho názoru zcela mylná. I advokáti mají možnost vykonávat svou činnost jako společníci obchodní společnosti, kde prostřednictvím svých zaměstnanců činí řadu úkonů, stejně tak činí úkony i v soudních řízeních pověřeni zaměstnanci exekutorů nebo notářů. Nelze tedy vidět žádnou překážku v tom, aby si i rozhodci zřídili servisní organizaci, která pro ně bude zajišťovat jiné činnosti než samotné rozhodování ve věci. Rozpor se zákonem v tomto nelze shledat, když zákon nestanoví, že rozhodce si musí všechno napsat sám. Fakt, že rozhodčí poplatky byly hrazeny na účet rozhodčí společnosti (tedy tam, kam si určil rozhodce) a ne přímo rozhodci, na věci podle jeho názoru nic nemění. Pokud by nebyl rozhodčí poplatek uhrazen, nebyl by ani vydán rozhodčí nálezy; v exekučním řízení považuje zkoumání, zda byl poplatek uhrazen či nikoli, za zcela nedůvodné. Za ztěžejní -pokračoval oprávněný dále- považuje upozornit na to, že povinný proti smluvním podmínkám smlouvy o zápůjčce ničeho nenamítal, ani nevznášel žádné námitky vůči smluvním pokutám a smluvnímu úroku. Nevyužil žádných prostředků, kterými by mohl zvrátit výsledek rozhodčího řízení, přestože byl i na tyto možnosti upozorněn. S námitkami, které by případně mohly být způsobilé zvrátit výsledek rozhodnutí v jeho prospěch, přišel povinný až ve fázi exekučního řízení, a to po 2 letech, co bylo exekuční řízení nařízeno. Je toho názoru, že v rámci exekučního řízení by měla být zachována zásada, že exekuční titul se v exekučním řízení věcně nepřezkoumává; exekuční řízení neslouží k autoritativnímu nalézání práva a případné vady nalézacího řízení se do exekučního řízení nepřenaší. Exekuce je tak vedena na základě platného exekučního titulu, kterým je rozhodčí nálezy č. j. 104 Rozh 3803/2017-8 vydaný rozhodcem Mgr. Radkem Lubinou, který nabyt právní moci a je vykonatelný. Akceptovatelné pro něho není ani to, že povinnému byla přiznána náhrada nákladů této fáze exekučního řízení, neboť podle již celkem ustálené praxe Ústavního soudu v případech, kdy dojde k zastavení exekuce pro neplatnost exekučního titulu, by mělo dojít k aplikaci § 150 o. s. ř. (viz rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 300/19, I. ÚS 1542/19, II.ÚS 17/19, III.ÚS 3859/18, III.ÚS 3921/18, IV.ÚS 2606/17 a IV.ÚS 4031/18). Závěrem proto navrhl, aby usnesení soudu prvního stupně bylo změněno tak, že se exekuce nezastavuje.

8. Povinný ve svém písemném vyjádření uvedl, že napadené usnesení považuje za správné a v souladu s judikaturou a že se nejedná o věcný přezkum správnosti rozhodčího nálezů, ale o posouzení pravomoci rozhodce k vydání rozhodčího nálezů (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 20 Cdo 2897/2017). Stejně jako soud prvního stupně má za to, že ve skutečnosti nerozhodoval rozhodce Mgr. Radek Lubina, který pouze zastřel fakt, že ve skutečnosti rozhodovala Rozhodčí společnost Pardubice jako stálý rozhodčí soud nezřízený zákonem, která se již od svého založení veřejně prezentuje jako společnost vykonávající rozhodčí řízení a nikoliv administrativu a svoji argumentaci podrobně rozvedl i s označením důkazů. Ztotožnil se rovněž se závěrem soudu

prvního stupně, že je ve vztahu s oprávněným slabší smluvní stranou a setrval na tom, že smlouva uzavřená mezi ním a oprávněným je v rozporu s dobrými mravy a krom své podrobné argumentace poukázal v této souvislosti na náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 502/17, z něhož citoval. Argumentaci oprávněného rozsudkem Vrchního soudu v Praze č. j. 101 VSPH 803/2018-58 označil za značně nepřiléhavou, neboť šlo o incidenční spor v insolvenčním řízení, tedy nikoliv o exekuční řízení a její odkaz na stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05 za irrelevantní, neboť věc se týkala naprosto odlišného případu a situace. Dále uvedl, že oprávněný s odbornou péčí neposoudil jeho schopnost úvěr splácet a poukázal v tomto směru na § 9 odst. 1 zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, náleží Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 4129/18, náleží Finančního arbitra č.j. FA/SR/SU/245/2017-3, rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 33 Cdo 2178/2018 a usnesení téhož soudu sp.zn. 20 Cdo 2841/2018. Setrval na tom, že mu rozhodčí náleží nebyl řádně doručen, pročež se nemohl stát vykonatelným exekučním titulem a stran výhrad oprávněného k výroku o nákladech řízení uvedl mj., že ke sjednocování judikatury je příslušný pouze Nejvyšší soud ČR, který se vyslovil pro rozhodování tak, jak rozhodl soud prvního stupně. Navrhl, aby napadené usnesení bylo potvrzeno.

9. Oprávněný v následném doplnění svého odvolání poukázal na průběh smluvního vztahu a následného rozhodčího řízení, zopakoval, že smlouva byla uzavřena mezi podnikateli, tudíž není smlouvou spotřebitelskou a neřídí se zákonem o spotřebitelském úvěru a opět poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. 101 VSPH 803/2018-58, z něhož znovu citoval, jakož i na další jeho rozhodnutí sp. zn. 101 VSPH 80/2019.
10. Odvolací soud přezkoumal usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř.), v systému úplné apelace (§ 254 odst. 1,6 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1 ex. ř.) a odvolání neshledal důvodným. Jednal přitom a rozhodl podle § 101 odst. 3 ve spojení s § 211 o. s. ř. v nepřítomnosti oprávněného, resp. jeho právní zástupkyně, která podáním z 29.10.2021 svoji neúčast při odvolacím jednání omluvila a s takovým postupem souhlasila.
11. K zastavení exekuce, prováděné podle zákona č. 120/2001 Sb., dochází tehdy, pokud nastal důvod, pro který nemůže být exekuce úspěšně dokončena. Zastavení exekuce podle § 55 cit. zákona je tudíž na místě, pokud z důvodů, které lze podřadit pod § 268 odst. 1 písm. a) až h) a příp. i pod jiné ustanovení občanského soudního řádu, nedojde k vynucení splnění povinnosti exekutorem na povinném.
12. Odvolací soud sdílí závěry soudu prvního stupně podpořené odkazy na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího soudu ČR a v zájmu stručnosti odkazuje na vyčerpávající a přesvědčivé odůvodnění napadeného usnesení, s nímž se zcela ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal, když oprávněný ve svém odvolání vesměs opakuje námitky, s nimiž se již dostatečně vypořádal soud prvního stupně. Ve shodě se soudem prvního stupně považuje i odvolací soud smlouvu o zápůjčce za neplatnou, poněvadž naplňuje kritéria zjevné nespravedlnosti a za neplatnou považuje i na ni navazující rozhodčí smlouvu. I podle přesvědčení odvolacího soudu uložení povinnosti povinnému hradit nemravnou smluvní pokutu a nemravný úrok činí rozhodčí náleží z hlediska dobrých mravů nezpůsobitelným pro vedení exekuce. Právní úpravě i judikatuře plně odpovídá i závěr, že pro neplatnost úvěrové smlouvy i rozhodčí smlouvy neměl jmenovaný rozhodce pravomoc k vydání rozhodčího náleží, který má být v této exekuční věci podkladem pro exekuci a že její vedení je nepřijatelné, pročež je namístež ji podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. za použití § 55 ex. ř. zastavit. Soud prvního stupně nepochybil ani v tom, když oprávněnému, na jehož straně shledal procesní zavinění na zastavení exekuce, uložil povinnost nahradit náklady řízení (§ 271 o. s. ř. a § 89 ex. ř.) povinnému i náklady exekuce soudnímu exekutorovi. Náklady

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

exekuce oprávněného i soudního exekutora pak správně vyčíslil. Důvody pro aplikaci § 150 o. s. ř., jak oprávněný v odvolání namítal, neshledal ani odvolací soud.

13. Z uvedených důvodů bylo proto usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrzeno.
14. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. a povinnému, který měl i v této fázi řízení úspěch, byla přiznána náhrada nákladů spočívajících v odměně advokáta za 2 úkony právní služby (písemné vyjádření a účast při odvolacím jednání) po 2 010 Kč podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. g), k) vyhl. č. 177/1996 Sb., dvou paušálních náhradách po 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a 21% náhradě za daň z přidané hodnoty v částce 970,20 Kč /§ 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř./, tj. celkem 5 590,20 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je možno** podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 8. prosince 2021

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu